

ко си жалѣха паритѣ, дошло му на ума, че хубави парици можатъ да се ударятъ, ако занесе при тѣзи гладници нѣщо за ядение за проданъ. Натоварва той два конски товара съ хубавъ „пазарски“ хлѣбъ и малко сирене и ги дотѣтрюва край бивака. Щомъ осѣтиха хѣшпацитѣ, че хлѣбъ и сирене се продава, навалиха продавача отъ всѣка страна. Но той не даваше да се припари до него като искаше по два и по три динара за едно самунче отъ 100 драма до половинъ ока хлѣбъ съ едно парче сирене. Само нѣкои щастливци, у които бѣше останала още нѣкоя пара можаха да си купятъ по едно-двѣ самунчета. Другитѣ го уговаряха да поснеме цѣната та да можтѣ и тѣ да си купятъ, но той и не искаше да слуша за това.

Но наскоро войводитѣ се научили каква е работата, и веднага се распорѣдиха да се вземе хлѣба на Княжевчанина безплатно, и да се раздѣли на момчетата. Това се извърши моментално при всичкитѣ протести на продавача. Гладнитѣ хѣшпаци получиха по този начинъ по 50—60 драма хлѣбъ и тръгнаха да изпълняватъ заповѣдта на Генерала.

Филиповата чета още сѣщата вечеръ слѣзе отъ планината за Княжевацъ, а нашата на 17-ий заранѣта въ тъмно потегли за Кадж-богазъ, види се съ цѣлъ да запазва пѣтя на отстъпванието на сръбскитѣ войски отъ къмъ Бѣлоградчикъ — Кадж-богазъ.

Все по билото, по билото, нашата чета като мина прѣзъ: Веселинова чука, Червенъ-градъ, Вѣтрецъ, Смильова чука, Младеновъ кръсть, Крушка и Голашъ пристигна надъ-вечеръ на Кадж-богазъ, Първата работа на войводата бѣше да прати по околнитѣ села за хлѣбъ. Но хлѣбъ се не намѣри, а около двадесетина кози се докараха на бивака ни, гдѣто макаръ и пакъ безъ соль, по много вкусенъ кебапъ станаха.

На 18-й Юлий заранѣта взехме да се устрояваме на позицията си гдѣто пръвъ пѣтъ имахме сражение съ турцитѣ, но около пладнѣ дойде единъ ординарецъ и донесе заповѣдъ да се прибере и нашата чета при Княжевачката позиция, а вардението на богаза се възложило на нѣкаква си частъ отъ сръбската милиция II класа.